

Πήγαινε φραγάσου νὰ δοῦμε τί λένε Ὁρ. Ἀφουγκράζιτι τοῦ σπίτι μ' Σάμ. Ἦτιονε χωσμένος κι ἀφρουκούθενε Κρήτ. Πήι 'ς τ'ν πόρτα κι ἀφουκραίνιταν τί φκειάβ' αὐτὸς μέσα Αἰτωλ. Τί κάθισι αὐτοῦ κι ἀφ'κράζισι; Ζαγόρ. Ἐφουκρέθα, ἅμα 'κ' ἐκ'σα ντὸ λέγ'νε Τραπ. Χαλδ. Φουγρᾶσι τί θὰ ποῦμι νὰ τοῦ γράψ'ς; Λήμν. Ἀφηγκρίστη το' ἄκουσε οὐλα τὰ λόγια τ' καλόγερου (ἐκ παραμυθ.) Σκυρ. Πήγε 'πὲ τὸ παραθύρ' καὶ 'φηκρήσκε Σκοπ. || Παροιμ. Ὅποιους ἀφ'κρεῖτι τὰ θ'κά τ' ἀκούει (ὅτι ὁ ὠτακουστής συνήθως ἀκούει ἰδικὰς του μομφὰς) Μακεδ. || Ἀσμ.

Κι ἀπόξω 'κείνη στέκεται, ὅλα καλὰ τ' ἀφ'κράται Νίσυρ. Συνών. ἀκρουμάζομαι 2, ἀκρουμαίνω 1 β, ἀφακρώνομαι 2, κρυφακούω. γ) Ἐξετάζω τὸν ἀσθενῆ διὰ τῆς ἀκροάσεως, ἐπὶ ἰατρῶν Ἡπ. Μύκ. κ.ά.: Σῦρε νὰ σ' ἀφ'κραστῇ ὁ γιαιτρός Ἡπ. Τὸν ἀφ'κρεῖται ὁ γιαιτρός Μύκ. Συνών. ἀφακρώνομαι 3. 2) Πείθομαι εἰς τινα, δέχομαι τὰ ὑπὸ τινος λεγόμενα, ὑπακούω πολλαχ.: Δὲ μοῦ φραγκάζεται καθόλου Κονίστρ. Πολὺ μὲ 'φηκρεῖται τὸ παιδί μου Σαρεκκλ. Τώρα δουλεύει κι ἀφηκράζεται νὰ τοῦ πῇ κάνεις κάτι Ἀπύρανθ. Σᾶς ἐμίλησα, μὰ δὲ μὸφηκράστητε αὐτόθ. Δὲ 'φηκρεῖονταν, γι' αὐτὸ τὰ 'παθε Σηλυβρ. Ν' ἀφ'κράζισι τί σ' λέν οἱ τρανύτιροί σ' Σισάν. Ἐν τοῦ 'φουγκράζουμου νὰ 'ρτῶ Κάλυμν. Πρέπει ν' ἀφουκραστῇ τοὺς γονέους τῆς ἹΠολυλ. 25 || Παροιμ.

Ἐσὲν τὰ λέω τοῦτα | κι ἂν ἔχης νοῦ 'φουκροῦ τα (ἐπὶ τῶν ἀλληγορικῶς ὁμιλούντων) Ρόδ. || Ἀσμ.

Δὲν ἀφρουκοῦμαι κάνενοῦς, μόνο τοῇ κεφαλῇ μου Κρήτ. Συνών. ἀκούω Α 4 β, ἀκροάζομαι 2, ἀκρουμαίνω 2, ἀκρών-νομαι 2. Μετοχ. 'φηκραζούμινους = εὐπειθής Ἡπ. (Ζαγόρ.): Εἶνι 'φηκραζούμινου πιδί. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφακραστερός. β) Εἰσακούω, ἐπακούω Κρήτ. Κῶς κ.ά.: Ἀν εἶχα -ν- ἀφρουκάζεται ὁ Θεὸς τοῦ καθανοῦ μας, ἦθελα χαλάσει ὁ κόσμος Κρήτ. Ἀ, μὰ δὲ σ' ἀφρουκᾶτ' ὁ Θεὸς ὅσο καὶ νὰ βλαστημᾶς καὶ κάτεχέ το αὐτόθ. 'Φουκράστηκέν τως ὁ Θεὸς Κῶς. Συνών. ἀκούω Α 4 γ. 3) Ἐχω τὴν αἰσθησιν τῆς ἀκοῆς, ἀκούω Ἀστυπ. Θεσσ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Ἀφουκρεῖομι καλὰ Θεσσ. Δὲν ἀφουρκοῦμαι ὁλγὸ Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Μὲ βαστοῦσα δὲ βαβὰ μου καὶ δὲ δὸ 'φηγρᾶστηκα (βαβὰ = νεῦρα) Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 209 (ἐκδ. ἘLegrand) 'ἄς εἶχα μάτια σκοτεινά, ἀφτιά νὰ μὴ 'φουκροῦμαι... | νὰ μὴ θωρῶ τὸ γίνεται, νὰ μὴ 'γροικῶ τὸν πόνο.

Πβ. ἀφακράρω, ἀφακρώνομαι.

ἀφακράρω ἀμάρτ. ἀφηγρᾶρω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι κατὰ τὰ εἰς -άρω.

Ἀφακράζομαι 1, ὁ ἰδ.: Μὲ ἀφηγρᾶρεις;

ἀφακράρισμα τό, ἀμάρτ. ἀφηγρᾶρισμα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράρω.

Ἀφάκρασμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφάκраси ἦ, ἀμάρτ. ἄφ'κρησι Θράκ. (Αἰν.) ἀφούκраси ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,159.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι Πβ. καὶ μεταγν. ἐπακρόασις. Τύπ. αὐκρησις παρὰ Δουκ. καὶ Γερμ., ἀφούκраси δὲ παρὰ Βλάχ.

Ἀφάκρασμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφάκрасма τό, πολλαχ. ἀφούκрасμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀφούκрасμα Κρήτ. ἀφούκρεμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφήκрасμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) — Λεξ. Κομ. Κινδ ἄφ'κраси Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀφούγκраси Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀφώκρωμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀφούκρωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι. Ὁ τύπ. ἀφούκрасμα καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀφώκρωμαν-ἀφούκρωμαν ἐκ τοῦ τύπου ἀφουκροῦμαι-ἀφουκροῦμαι κατὰ τὸ ἀπλώνω-ἀπλοῦμαι-ἄπλωμαν, στεγνώνω-στεγνοῦμαι-στέγνωμαν, φανερώνω-φανεροῦμαι-φανέρωμαν κττ. παράγωγα ἐκ τῶν εἰς -ώνω ρημάτων.

1) Ἀκρόασις ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀκρούμασμα 1, ἀφακράρισμα, ἀφάκраси. 2) Λαθραία ἀκρόασις, ὠτακουστία ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀφούκρεμαν ἐν' τρανὸν ἀμαρτίαν Τραπ. Χαλδ. Ἀσ' τ' ἀφούγκраси Ἀράχ. Συνών. ἀκρούμασμα 2, παρακάθισμα.

ἀφακραστερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφουκαστερός Κρήτ. (Σέλιν.) ἀφρουκαστερός Κρήτ. (Σέλιν.) ἀρφουγαστερός Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι.

Ἐκεῖνος ὅστις ὑπακούει εἰς τοὺς ἄλλους, εὐήκοος, εὐπειθής: Ἀφουκαστερὴ κωπελλιά. Ἀρφουγαστερὸ κωπέλλι. Συνών. ἀφακραστικός, καλαφάκраси, ὑπάκουνος, 'φηκραζούμινους (ἰδ. ἀφακράζομαι 2), ἀντίθ. ἀκρούμαστος, ἄκρωστος, *ἀνάκοος, *ἀνακρούμαστος, ἀναφάкраси 3, ἀνυπάκουνος, κακαφάкраси.

ἀφακραστής ὁ, ἀμάρτ. ἀφηκраси Λεξ. Κινδ ἀφ'κρηστής Ἰμβρ. ἀφουκраси ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,159 ἀφουγκраси Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι. Πβ. καὶ μεσν. ἐπακροατής ἐν γλωσσαρίοις. Τύπ. ἀφηκρηστής ἐν Πεντατεύχ. Ἐξοδ. 15, 26 (ἐκδ. Hesseling), αὐκρηστής παρὰ Δουκ. (λ. αὐκροῦσθαι), τὸ δὲ ἀφουκраси καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ προσπαθὼν νὰ ἀκούσῃ τι κρυφίως, ὠτακουστής ἐνθ' ἀν.: Ἀφουγκраси δὲ γίνουμι Στερελλ. (Ἀράχ.) Ξέρ'ς τί ἀφ'κρηστής ποῦ 'νι τούτουνους; κάμμιὰ κουβέδα δὲ δὸν γιλᾶ Ἰμβρ.

ἀφακραστικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφουκраси Κρήτ. — ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 159 ἀρφουκраси Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀφακраси.

Εὐηκόως, εὐπειθῶς ἐνθ' ἀν.: Ἀφουκраси νὰ περνᾶς γιὰ νὰ σ' ἀγαπᾶ οὐλος ὁ κόσμος Κρήτ.

ἀφακраси ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφουκраси Κρήτ. — ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 159.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι. Ὁ τύπ. ἀφουκраси καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀφακраси, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀφουκраси κωπελλί Κρήτ.

ἀφακράστρα ἦ, ἀμάρτ. ἀφ'κρήστρα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι καὶ τῆς καταλ. -τρα.

Ὁ τόπος ὅπου κρυπτόμενός τις δύναται νὰ ὠτακουστῇ: Πάνι κι στάτοι 'ζ' δ' ἀφ'κρήστρα ν' ἀκούδ' τί 'νι π' κουβιδιάζ'.

ἀφακρομιλῶ ἀμάρτ. ἀφ'κρουμ'λάου Λέσβ.

Ἐκ τῶν ρ. ἀφακράζομαι καὶ μιλῶ κατὰ βιαίαν συγκοπὴν τοῦ α' συνθετικοῦ ἀντὶ ἀφακраси. Τὸ ο ὑπείσθηθεν ὡς κατ' ἐξοχὴν συνδετικὸν φωνῆεν.

Ἀκούω καὶ ἀποκρίνομαι, συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ: Δ' βλέπ'ς μόνι ν' ἀφ'κρουμ'λᾶ τ' κόσμ' τ'ς ἀδρόι.

ἀφακρώνομαι ἀμάρτ. ἀφ'κρουών-νομαι Μεγίστ. ἀφ'κρουών-νομου Λυκ. (Λιβυσσ.) 'φ'κρών-νομαι Σύμ. 'φουκρών-νομαι Σύμ. Προστακτ. ἀφ'κρουώθου Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπακροῶμαι. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὰ εἰς -ώνω ἔλαβεν ἀρχὴν πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπηκροά-

